

МОРЕТО В МЕН

Аз съм роден в морската столица на България гр. Варна. Морето от малък ми е в сърцето. Като си помисля само, винаги ме успокоява. То ми е като втора душа, второ усещане.

Тръгнах по брега, гледах как вълните кротко идваха и си отиваха. Морето беше тъй спокойно и толкова синьо, че гледайки го, очите ми сякаш можеха да потънат в него. И си мислех колко простота и спокойствие имаше в гледката наоколо, а в същото време сякаш душата ми летеше над вълните и се заиграваше с гларусите и чайките, които се рееха в небето. Колко красота може да има в света, колко много красота.

Малките гребенчета на вълните, които се белееха от време на време, сякаш игриво се закачаха с мен, идваха бързо, после се връщаха назад. А мидените черупки по брега – те бяха разпръснати навсякъде. Разказвах, като рисувах на пясъка на непознат език, непозната история, която морето шепти всеки път, когато ги изхвърля на брега – мидички, охлювчета, камъчета, пращинки, морска душа... Какво спокойствие... Каква красота...

Във всичко може да се открие красота, стига душата да може да я види. А мирисът, тоя нежен мирис на море, на водорасли, който докосва спомените, мечтите, които те връща назад към лета и усмивки и сякаш носи душата ти над морето, а шумът на вълните е онази нежна песен от сънищата – там, където си щастлив, там, където всичко се сбъдва...

Тази морска идилия възражда душата, дава ѝ да си поеме въздух и да тръгне отново към живота, с малка мидичка в джоба и с дъх на море в сърцето.